

Reminiscere – rozpomeň se - tak zní „ úřední “ označení druhé ze šesti tzv. postních nedělí, období, kdy se má rodina Ježíšových učedníků – bez ohledu jaký „ dres “ oblékají / rozuměj konfesi / - soustředit k záležitostem, které jí / jim / napomohou přijmout s větším užitekem to, co přináší, „ nabízejí “ evangelijní zprávy / svědectví / o velikonočních událostech s Ježíšem.

Toto „ rozpomínání “ / Ž 25, 6 / ovšem nemá nic společného s lidskou zapomnětlivostí, které se někdy říká sklerosa, což je nepochybně nedostatečnost či selhání / ale bez jakéhokoliv záporného předznamenání (není to „ hřích “) / . V tomto případě se jedná o vyjádření důvěry, která má svůj základ v opakované / ne nahodilé / dobré zkušenosti vycházející z minulosti. Snad by se to dalo vyjádřit následujícím způsobem – když tomu tak bylo tenkrát, věřím, že tomu tak bude i v současnosti. Proto se slovo rozpomenout v bibli používá především v souvislosti s Božím jednáním – těšíme se a doufáme, že budeš Hospodine takto jednat i dnes - v naší současnosti, našich podmínkách.

Co je možné či třeba o tomto vyhlášeném jednání říci ? Je to takový děj, ve kterém jde především o to, aby se člověk „ dostal “ z toho, do čeho se „ zapletl “ / vlastním přičiněním / či co na něj dolehlo. Bůh bible totiž nevyhledává ty, kteří by mu dělali „ reklamu “ / všechno umí, vše dokáží, jsou „ nejkvalitnější “ / . Ale on ví, že v tomto světě je celá řada těch, kterým se nedaří, bloudí, hledají, selhávají. A Bůh tento stav jenom nezaznamenává, ale on do něj „ vstupuje “ a to jako ten, který se ujímá, uzdravuje, vysvobozuje. Bůh pro člověka – v tom je naprosto jedinečný a vyjimečný.

Dle tohoto svědka se tento Boží vstup do života vyznačuje dvojím :

Nejprve to je „ milosrdenství “ / Ž 25, 6 / . To není změkčilost či rozbředlost, které bezradně coufají či ustupují před tím, co se nevyvedlo. Milosrdenství je „ koncept “, jak do těchto dějů vstoupit, jak s nimi naložit. Tento „ Milosrdný “ přichází, aby nabídl ruku, oporu tomu, kdo „ to nezvládnul “ . A toto vyvedení, umožnění prvního kroku správným směrem. A tento laskavý a vnímavý doprovod umožňující „ odrazit se ode dna “ znamená mnohem víc než „ vyšetřování “, jak tomu došlo / když někdo přijde o kabát a chvěje se zimou, nepotřebuje přednášku o tom, co má dělat, aby se to neopakovalo, ale aby si mohl obléknout jiný / .

A pak je tu „ slitování “ / Ž 25, 6 / . To má bezprostřední souvislost s událostí, které se říká vina. Tedy s takovou poruchou, která znamená, že z toho, co bylo v „ souladu “ / v takovém uspořádání, kdy obě strany byly sobě na vzájem podporou přínosem / se stalo to, co zraňuje, sráží, pokřivuje / Jan Karafiát používal pro tento stav označení „ rozlada “ / . A tu přichází ten, kdo toto svým způsobem „ bludné kolo “ dokáže zastavit. A nejenom to. Díky jemu dojde vpravdě k zázraku, kdy lidé místo toho, aby ve svém vzájemném vztahu vymění pěsti za dlaně a kdy v tom druhém začnou vidět bližního, bratra, nikoliv soka a soupeře na kterého je třeba především dát si pozor.

A toto Boží konání je „ věčné “ / Ž 25, 6 / - snad by bylo vhodnější převést setrvalé, pevné. Boží konání není jednorázová záležitost / pro jedno použití /, stejně tak Bůh není náladový, takže by nebylo jasné, zda je možné s takovým „ vstupem “ počítat. Že Bůh takto jedná a bude jednat je jednou z nezpochybnitelných jistot se kterou může počítat každý, kdo se rozhodl, že půjde životem v tomto společenství. Jistota nad kterou není, jistota, která dává životu jiny rozměr, obsah.

Co tedy my a postní neděle zvaná reminiscere ?

Není nejmenších pochyb, že i dnes je velice potřebné připomínat si Boží jednání. Svět, člověk není Bohem opuštěn, není vydán na pospas nejrůznějším silám, z nichž nejedna jej nemá v lásce. A právě a jenom Bůh bible to je, který vstupuje do života člověka všelijak zraněného, duchovně i jinak podviživeného, bloudícího, hledajícího a zklamaného se svou láskou. To proto, že mu není jedno, jak na tom je a přeje si, aby mohl vykročit ve svém životě jiným směrem. Není lepší zprávy či nabídky, kterou bychom mohli zaslechnout.

I dnes je velice potřebné, aby do tohoto světa vstoupilo Boží milosrdenství. Vždyť k tomuto světu patří – a to není rozhodně okrajová záležitost - tvrdost, bezohlednost, střety a ziskuchtivost / a kdyby bylo pravda, co nám předkládají nejrůznější šířitelé a popisovatelé to, co se v tomto světě odehrává, tzv. media, pak by právě tyto děje byly tím nejpodstatnějším, co se v tomto světě odehrává / . Nemusí u toho zůstat / a jistě u toho nezůstane / . Bůh nad tímto světem „ nezlomil hůl “ a přeje si, aby byl prostorem, ve kterém se člověku dobře daří / rozuměj, co se obsahu jeho dnů týče / . Jak rádi si to připomínáme a vezme, že tento dar není určen jenom pro nás.

I k tomuto světu, který si tolik zakládá na nejrůznějších vymoženostech, patří nejrůznější selhání. Ne těch

druhých, ale doslova každého z nás. A kdyby záleželo jenom na nás, pak bychom se z tohoto „bludiště nevymotali“. Nemusí u toho zůstat, vždyť přichází Ten, který z nás toho chce vyvést a doprovodit nás na novou cestu. Z toho se radujeme a za to mu ze srdce děkujeme.

Tábor 4. 3. 2012

vstup: Ž 40, 6
čtení: Gn 18, 16 - 33
před: Ž 89, 48
text: Ž 25, 6
VP:
poslání: 1 Sm 1, 19

EZ 168 500
DEZ 668
SV 246

Vyznání a chvály :

Ž 108, 2

Hospodine, Pane náš laskavý a Otče dobrotivý,

Někomu by se snad zdálo, že chválit je tak snadné, vždyť jde jen o zvuk a k dnešní době patří nejrůznější technické vymoženosti

Jenže skutečně chválit neznamena jenom vydávat zvuky, k opravdové a věrohodné chvále patří především obsah

A tu zjišťujeme, že se často upíráme jinam než k tomu, co pro tento svět i každého z nás konáš, zdá se nám, že jsou mnohem závažnější děje v tomto světě

A tak pravda spěje od události k události, od překvapení k překvapení, ale vnitřně vrávoráme a nejsme pomoci a přínosem pro ty, mezi které jsi nás jistě ne náhodou postavil

Proto před Tebe předstupujeme s hlavou sklopenou a voláme – Pane smiluj se, vysvoboď nás z tohoto bloudění a daruj nám novou možnost, přijmi prosíme za to náš upřímný dík

chválíme Tě , že Tvé pozvání na novou cestu a slib věrného doprovodu na ní zní stále v tomto světě a není moci, která by je dokázala umlčet

chválíme Tě, že svou lásku a pomoc nenabízíš jenom některým, ale všem bez jakéhokoliv rozdílu

chválíme Tě, že smíme žít v tomto světě, domově, který nám připravila Tvá láska

Výročí :

7.3.

1850 Tomáš Garrigue Masaryk, profesí filosof, velice si vážil české reformace, považoval ji na duchovní program národa, zapojil se politicky do protihabsburského odboje, 1918 zvolen presidentem státu zvaného Československo, při návratu z exilu se zastavil v Táboře, kde pronesl „ Tábor je náš program “

1968 + Viktor Hájek, čtvrtý synodní senior naší církve

8.3.

1944 ve vyhlazovacím táboře Osvětim bylo zavražděno 3792 československých Židů

9.3.

1422 v Praze zavražděn Jan Želivský, přívrženec rozhodné reformace v tomto městě

10.3.

1417 pražská universita schvaluje přijímání pod obojí způsobou

1948 před sídlem ministerstva zahraničí nalezen mrtvý velmi oblíbený Jan Masaryk

Citáty :

„ Laskavostí se otevírají srdce a odhalují jejich potřeby, zbavují se svých chyb a nedostatků “

Don Bosko, zakladatel řádu saleziánů /zabývá se prací mezi mládeží, zvláště ze slabých společenských vrstev/

„ Když pro tebe udělali den, neodměňuj se jim nocí “

japonské přísloví